

Δέσποινα Μπεμπεδέλη «Η υστεροφημία μου ολίγον με ενδιαφέρει»

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Του Πιερή Παναγή

Έτσι λέει. Γιατί η ίδια είναι ηθοποιός του θεάτρου και το θέατρο γεννιέται και πεθαίνει κάθε βράδυ πάνω στη σκηνή. Όπου όταν βρίσκεται σ' αυτήν καταφέρνει, με έναν μαγευτικό συνδυασμό κίνησης και λόγου, να γοητεύει κοινό και πλατεία. Μια ηθοποιός που πάντα έπαιζε με ανθρώπους και όχι με μηχανήματα, κάμερες, καλώδια και όλα τα συναφή. Μια ηθοποιός θεάτρου.

Εάν η ζωή της ήταν ταινία, μάλλον θα ξεκινούσε με ένα πλάνο απ' την παλιά της γειτονιά στη Νέα Σμύρνη. Μέσα της δεκαετίας του '40, η μικρή Δέσποινα κρατάει σφικτά το χέρι της μαμάς της για να πάει στην κηδεία της καλύτερης της φίλης. Για να δει για τελευταία φορά τη Φανούλα. Όπως και η ίδια, έτσι κι η Φανούλα ήταν γεννημένη και μεγαλωμένη σε μια περίοδο μεταπολεμική, με τον εμφύλιο να ξεκινά μετά τον ελληνοϊταλικό πόλεμο και τη φυματίωση να θερίζει. Οι άνθρωποι γύρω της εξουθενωμένοι και γκρίζοι. Σαν ένα φίλτρο να ήρθε και να τα κάλυψε

όλα: γέλια, χαρές, δουλειές, ζωές. **Στην κηδεία, η μικρή Δέσποινα βλέπει τη φίλη της στο φέρετρο, ντυμένη στα λευκά, σαν νύφη, με στεφανάκι και πέπλο, με τα χεράκια της στο στήθος. Για χρόνια αυτή η εικόνα θα μείνει χαραγμένη μέσα της.** «Στις 10 Φεβρουαρίου έκλεισα τα 74 μου χρόνια. Είμαι σε μια ηλικία λοιπόν που χρειάζομαι να πηγαίνω πίσω νοερά και να σκαλίζω τη μνήμη μου. Κάνοντας αυτή την αναδρομή, σαν άσκηση μνήμης και πολύ χαλαρά, καθισμένη στην πολυθρόνα μου, ανεβαίνουν στην επιφάνεια διάφορα περιστατικά και είναι σαν να ξανασυναντώ τον εαυτό μου. Την παιδική μου ηλικία, την εφηβική μου, τα νεανικά μου χρόνια με στιγμιότυπα από πρόβες στο υπόγειο του Κουν ή απ' την πρώτη μου δουλειά με το "Τραγούδι του νεκρού αδελφού" και τον Θεοδωράκη». *«Η Μπεμπεδέλη είναι μια ηθοποιός βαρέων βαρών. Από τις πρώτες ηθοποιούς σε Κύπρο σε Ελλάδα. Δουλεύοντας μαζί της είναι σαν να δουλεύεις σαν καλός πιστός στη θρησκεία που λέγεται θέατρο».* **Εύης Γαβριηλίδης, σκηνοθέτης**

Ποτέ δεν ήταν στις προθέσεις της να γίνει ηθοποιός, λέει. Η γεννήτορας ζωνών και ρόλων, η εθνική μας τραγωδός, αυτή που συγκίνησε χιλιάδες ανθρώπους στην Επίδαυρο, στη Λευκωσία, στην Αθήνα, λέει πως δεν ήθελε να γίνει ποτέ ηθοποιός! «Το θέατρο προέκυψε. Έξαφνα, παρόλο που είχα μέσα μου μεράκι γι' αυτό. Ένα μεράκι που πήγαζε απ' την αγάπη που μου είχαν εμπνεύσει οι γονείς μου, αφού με έπαιρναν συχνά σε παραστάσεις μαζί τους». Γι' αυτό, λέει, δεν υπήρξε ποτέ ματαιόδοξη. Γιατί έγινε ηθοποιός για το θέατρο. **«Και γιατί να υπάρξω άλλωστε ματαιόδοξη; Η ευκαιρία της ζωής μου δεν μου δόθηκε μέσα από έναν τηλεοπτικό ρόλο για να ανακαλύψω και να καλλιεργήσω τη ματαιοδοξία**

μου. Η τύχη με πήγε στο Λαϊκό Θέατρο του Μάνου Κατράκη και αργότερα στο Θέατρο Τέχνης. Ήταν κέντρα πολιτισμού. Τι ματαιοδοξία λοιπόν να αναπτύξω μέσα σε αυτούς τους ιερούς χώρους; Εκεί είσαι μοναχός. Είσαι ασκητής. Δεν είσαι αστεράκι με βαμμένο μάτι και βλεφαρίδα κάγκελο».

Η σημερινή πραγματικότητα της ζωής της έχει λιγότερο θέατρο. «Έχω ένα χρόνο να εμφανιστώ στη σκηνή. Πέρσι έκανα το “Ladykillers», φέτος το «Τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός». Θέλω πια να κάνω ένα έργο τον χρόνο και αν... Αλλά ποτέ περισσότερο από ένα». Δεν θα άντεχε περισσότερο, λέει. Αυτό το... παράσταση, παράλληλα πρόβα το επόμενο έργο, περιοδεία και σχολή τα απογεύματα, όχι, δεν θα το άντεχε. «Και δεν θα ήθελα να κάνω κάτι, οτιδήποτε, με ελλιπείς αντοχές. Προτιμώ να κάνω ένα πράγμα και να διαθέτω όλη μου την ακμαιότητα και ικμάδα σε αυτό το ένα και να έχω το αποτέλεσμα που θέλω, παρά να σκορπώ τις δυνάμεις μου και να το αφήνω ημιτελές». Μα δεν είναι ταγμένη στο θέατρο; Πώς γίνεται αυτό; **«Η ζωή μου δεν είναι μόνο το θέατρο. Αν ήταν έτσι, θα ήμουν μια γεροντοκόρη και τίποτα άλλο. Δεν έχω παντρευτεί το θέατρο. Τον Καυκαρίδη παντρεύτηκα και έκανα και δυο παιδιά.** Το θέατρο είναι το επάγγελμά μου, το οποίο λατρεύω και υπηρετώ όσο καλύτερα μπορώ». Με τον Στέλιο γνωρίστηκαν στο Θέατρο Τέχνης, ή μάλλον... στα περίξ. «Στο Τέχνης απαγορευόταν να ερωτευτείς! Όταν όμως... προέκυψε κι ερωτευτήκαμε με τον Καυκαρίδη, για να μην καταλάβει κάτι κανείς, έφευγε αυτός πρώτος και μετά από δέκα λεπτά εγώ, για να συναντηθούμε οκτώ τετράγωνα μακριά, μη μας πάρει κανένα μάτι. Ένα άλλο κόλπο που σκαρφιστήκαμε ήταν η ανταλλαγή σημειωμάτων μέσα σε ένα λεξικό αγγλικών! Η Τζένη [σ.σ. Γαϊτανοπούλου] δήθεν με μάθαινε αγγλικά. Βάζαμε λοιπόν μέσα στο λεξικό το σημείωμα. Τότε τα καμαρίνια δεν είχαν τοίχους, αλλά κάτι σαν παραβάν. Πετάγαμε το λεξικό απ’ την άλλη μεριά και επέστρεφε λίγο αργότερα πίσω με το σημείωμα του Στέλιου. Σε εποχές που ο έρωτας είχε τη γοητεία του...».

Δεν της λείπουν όμως οι πιο συχνές θεατρικές εμφανίσεις; «Όχι. Έχω κάποιους χρόνους για τους αφιερώσω σε μένα, στο σπίτι μου, στα παιδιά μου, στην οικογένειά μου. Να κάνω κάτι με άνεση. Τα προηγούμενα χρόνια κάθε τι που ήθελα να κάνω, που με αφορούσε αλλά δεν είχε απόλυτη σχέση με το θέατρο, το έκανα αποσπασματικά. Ήθελα, για παράδειγμα, να διαβάσω ένα βιβλίο που λογικά σε 3-4 μέρες το τελειώνεις. Έφτανα σε ένα σημείο όπου μέχρι να το ξαναπιάσω στα χέρια έπρεπε να διαβάσω τα προηγούμενα για να θυμηθώ. Ή θέλω να οργανώσω το αρχείο με τις φωτογραφίες μας, να βάλω μια τάξη, να ασχοληθώ επισταμένα με το σπίτι μου. Μπορεί να ακούγονται κενά, χαζά, αλλά τα έχω ανάγκη».

Απ’ εκείνο το πρωινό που ξεκίνησε δουλειά, τον Οκτώβριο του 1962, πέρασαν 53 χρόνια αδιάκοπης, ακατάπαυστης και ασταμάτητης εξαιρετικής δουλειάς.

Πώς έγραψε αυτό μέσα της; Τι σημαίνει για την ίδια; «Ήμουν σε μια διαρκή άσκηση. Διανοητική και συναισθηματική. Ψυχολογική και σωματική. Σε μια εγρήγορση που πιθανόν αυτή να με έχει κρατήσει μέχρι τώρα. Ήμουν λοιπόν πολύ τυχερή».

Η γυναίκα που έχω απέναντί μου έχει πλήρη αποδοχή από το ελληνικό θέατρο, τον τύπο, τους συναδέλφους της. Είναι αυτό απελευθερωτικό; Ή όχι; «Το δεύτερο. **Δεν θέλω να είμαι κατώτερη των προσδοκιών του κοινού. Γιατί το κοινό μάς ξέρει. Έχει αποτυπώσει μέσα του πολύ καλές δουλειές. Δεν θα ήθελα ποτέ να πουν ότι δεν είμαι αυτή που ήξεραν. Και δεν είναι εγωιστικό. Θα είναι η πραγματικότητα. Οι δυνάμεις μου δεν είναι αυτές που ήταν κάποτε.** Με ρωτάνε πότε θα ξανακάνω τραγωδία. Ποτέ. Ποτέ ξανά». Είναι απόλυτη. «Έμαθα να αντιμετωπίζω το είδος με έναν τέτοιο τρόπο, που δεν θα μπορούσα αλλιώς, ανεξάρτητα αν τα νέα κύματα αντιμετωπίζουν την τραγωδία με έναν τρόπο σαν να λένε σε εμάς τους παλιούς «τι κάνατε τόσα χρόνια και σκοτωνόσασταν; Απλό πράγμα είναι η τραγωδία». Δεν είναι έτσι όμως. Δέχομαι τους νεωτερισμούς ως ένα βαθμό. Μην περνάμε το νήμα, γιατί μετά πρόκειται για ύβρη. Η τραγωδία είναι ένα πολύ ειδικό είδος, όπου δεν μπορεί ο καθένας να κάνει προσαρμογή, διασκευή ή να πάρει σαν όχημα τον Αισχύλο και να κάνει δικό του έργο. Ή είσαι ικανός να ανεβάσεις Αισχύλο και να τον αποκρυπτογραφήσεις σεβόμενος το είδος ή μην το κάνεις καθόλου. Αυτό έμαθα τόσα χρόνια κι αυτό έκανα». Ο πιο εμβληματικός της ρόλος ήταν η Εκάβη. Αυτός την ταλαιπώρησε περισσότερο. Κι ας τη συνάντησε τρεις φορές στην καριέρα της. «Δεν θεώρησα ποτέ ότι είναι κάτι που κατέχω, ότι την ξέρω την Εκάβη. Εξάλλου σε αυτούς τους ρόλους δεν τελειώνεις με την πρώτη. Έχουν τέτοιο εύρος και βάθος, που δεν είναι δυνατό να τους μάθεις, κι ας κάνεις έξι ή οκτώ μήνες πρόβα. Πάντα κάτι ξεφεύγει. Προϊόντος του χρόνου, ανακαλύπτεις εκείνα τα σημεία που θέλουν ανάπτυξη. **Αυτά τα έργα θέλουν μεγάλη αντοχή. Όπως και το «Μάνα κουράγιο». Σε αυτά τα έργα με θυμάμαι να εισβάλλω με άγχος, να υπάρχει ένταση. Κλεινόμουν. Γινόμουν αντικοινωνικό ον για ένα τρίμηνο, μέχρι να προετοιμαστώ».** Αυτό είναι κάτι που είχε πει και η κόρη της, Μαριάννα, σε παλαιότερη συνέντευξή της. Ότι δηλαδή η μαμά, όταν κάνει ρόλο τραγωδού, είναι ιερή περίοδος. Κανείς δεν την ενοχλεί. Κι ότι χάνεται για ένα διάστημα. «Όπως ακριβώς και ο πρωταθλητής, θέλεις ισχυρό μυικό σύστημα, πνευμόνια και ποιότητα φωνής για να κάνεις τη δουλειά του ηθοποιού. Ως θεατής, εκτός απ' την ερμηνεία απολαμβάνεις την κίνηση, τη φωνή. Τα τεχνικά εφόδια είναι εξίσου σημαντικά με τα ψυχικά, με αυτά που συνιστούν το ταλέντο. Όταν κάναμε το «Μάνα κουράγιο», πριν βγω στη σκηνή, έκανα προθέρμανση τη φωνή μου και

ασκήσεις για να λύσω το σώμα μου. Για μένα αυτά είναι φυσικά. Ίσως για κάποιους που το ακούνε να είναι κωμικά. Δεν με αφορά όμως. Ξέρω εγώ τι έκανα στη ζωή μου και πώς. Είμαι 74 χρονών και παραβγαίνω με τους μαθητές μου. Επαίρομαι να λέω ότι τους βάζω κάτω. Όταν τους κάνω ορθοφωνία δεν κάθομαι με τα πόδια πάνω. Κάνουμε ασκήσεις σωματικές για να δυναμώσουμε κοιλιακούς, γυμναζόμαστε. Αυτά τα κάνω κι εγώ. Δεν κάνω θεωρία».

«Τη γνώρισα όταν την είδα στο «Χάρολντ και Μοντ». Εκστασιάστηκα! Πρόκειται για μια κυρία που θαυμάζω και εγώ και ο Θανάσης [σ.σ. Παπαθανασίου] και που της έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη όταν ανεβάζει τα έργα μας». **Μιχάλης Ρέππας, σεναριογράφος**

Η Μπεμπεδέλη ουσιαστικά δεν φτιάχνει παραστάσεις. Είναι η παράσταση. Όπου φτιάχνει κόσμους. Σαν ένα κολάζ από σκηνές και λέξεις του Ευριπίδη, του Αισχύλου, του Σαίξπηρ, του Μπρεχτ, του Τσέχωφ και όλων των συναπαντημάτων που προηγήθηκαν τα προηγούμενα χρόνια. Αυτή είναι η απόλυτη «Μάνα κουράγιο», η πάντα αισιόδοξη Μοντ, η Τρελή του Σαγιώ, η Ελισάβετ στη «Μαρία Στιούαρτ», η κυρία Άλβιγκ στους «Βρυκόλακες». **Φέτος, για άλλη μια χρονιά, το πολυεργαλείο Δέσποινα Μπεμπεδέλη σκηνοθετεί και παίζει. Βλέποντας τις πρόβες της για το «Τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός» πηγαινοέρχεται στη σκηνή λες και έβαλε σκοπό να την οργώνει.** Δείχνει κινήσεις, προβάρει με τους ηθοποιούς τις ατάκες, μιλάει με τα χέρια της... Σαν ένας μαέστρος που

συντονίζει όλα τα όργανά του. Αλήθεια, ζήλεψε ποτέ; Είδε άλλους συναδέλφους της και ζήλεψε ερμηνείες; «Όταν ήμασταν στον ΘΟΚ και ήμασταν όλοι μαζεμένοι, είχα απέναντί μου την Τζένη, ήταν η Αννίτα [σ.σ. Σαντοριναίου] μικρότερη βέβαια, η Λένια [σ.σ. Σορόκου]. Όταν η Τζένη έκανε ένα ρόλο δεν σήμαινε ότι εγώ έπρεπε να ζηλέψω γιατί δεν τον πήρα εγώ. Εάν η Τζένη πήρε τη Λιούμποβα στον «Βυσσινόκηπο», πανάξια την πήρε. Όπως εγώ πήρα τη «Μάνα κουράγιο». Και η Τζένη θα μπορούσε να κάνει τον δικό μου ρόλο και εγώ τον δικό της. Όπως και η Αννίτα ή η Λένια. Δεν είχε να ζηλέψει κάτι η μια απ' την άλλη. Αλληλοβοηθιόμασταν και εκτός πρόβας, πέρα από σκηνοθέτες. Συναντιόμασταν στα σπίτια μας πριν την πρόβα για να κάνουμε πρακτικά τις κινήσεις μας. Αυτές είναι σχέσεις ανθρώπων που έχουν δεθεί. **Γιατί λοιπόν να ζηλέψω ή να με ζηλέψουν; Βέβαια, όταν είδα την Αννίτα στο «Τρίτο στεφάνι» τη θαύμασα. Είχε ωραία παρουσία, δεν έκανε ούτε ένα σαρδάμ σε τρεισήμισι ώρες έργο. Τη χάρηκα».**

Η Αθήνα της λείπει; Το θέατρο εκεί, οι μεγάλοι ρόλοι, οι μεγάλες συνεργασίες, οι ουρές στο θέατρο για να τη δουν, να τη χειροκροτήσουν, να πάνε αργότερα στο καμαρίνι να της σφίξουν το χέρι. **«Όταν έκανα τη δεύτερη αρχή μου στην Αθήνα, στα 54 μου, απ' το «Χάρολντ και Μοντ» και μετά, έκατσα δέκα χρόνια εκεί, δόξα σοι ο Θεός και θέατρο και τηλεόραση έκανα. Τώρα δεν έχω διάθεση. Ούτε με συγκινεί να επιστρέψω.** Ξέρεις τι μου λείπει; Το πόσος κόσμος ερχόταν στο θέατρο. Νέα παιδιά, μεγάλοι, πιο μεγάλοι. Αυτό ναι, αλλά δεν πρόκειται να συγκριθεί ποτέ με την Κύπρο. Αυτό που συνέβαινε και συμβαίνει στην Αθήνα με την προσέλευση του κόσμου είναι θέμα παιδείας και παράδοσης. Καυχιέμαι όμως ότι έχουμε κάνει καλύτερες παραστάσεις εδώ». Όταν επέστρεψε στην Αθήνα για να πρωταγωνιστήσει στο «Χάρολντ και Μοντ» **οι εφημερίδες έγραφαν πως «η Μπεμπεδέλη είναι συναρπαστική», πως «έδωσε μια ερμηνεία πολλών καρατίων» και έκαναν λόγο για «ερμηνεία σαν παλιά - αλλά πάντα νέα - φίνα δαντέλα».** Εκείνη την περίοδο στο καμαρίνι της γινόταν χαμός. Κόσμος της φιλούσε τα χέρια, της άφηνε σταυρουδάκια και φυλακτά, εικονίτσες για να την προσέχουν, έρχονταν να τη δουν παλιές συμμαθήτριές της που διάβασαν στην εφημερίδα ότι η Μπεμπεδέλη έπαιζε στο Θέατρο Αλάμπρα, καθηγητές της - υπερήλικες τότε - έμπαιναν στο καμαρίνι της με γλυκά και ανθοδέσμες, φίλοι της μαμάς και του μπαμπά που πήγαιναν ολόχαροι να δουν τη Δεσποινούλα, τη σταματούσαν στον δρόμο για να την αγγίξουν, να τη χαϊδέψουν. Αυτά γράφουν οι εφημερίδες και τα περιοδικά του '96. Scripta manent. Της τα λέω. **Κουνάει το χέρι και κάνει μια κίνηση με το κεφάλι σαν να λέει πέρασαν αυτά. «Εκείνο που θυμάμαι πιο έντονα από τότε, εντάξει, είναι την αγάπη του κόσμου, αλλά και την κούραση.**

Όταν δεν είχα θέατρο στην Αθήνα, και ήταν μόνο τα τηλεοπτικά, πηγαινοερχόμουν για να κάνω μαθήματα στο Σατιρικό. Υπήρξε λοιπόν περίοδος που ερχόμουν τρεις φορές τη βδομάδα με πτήσεις που έφευγαν χαράματα ή επέστρεφαν λίγο πριν τα μεσάνυχτα. Είχα μια ζωή περιπετειώδη, αγωνιώδη... Θυμάμαι, σε μια τέτοια βραδινή πτήση από Αθήνα για Κύπρο, πέρασα τον έλεγχο, έκατσα στην καρέκλα μου και περίμενα. Το πρωί είχα παράσταση τη «Μάνα κουράγιο» που ανέβαζα εδώ. Και με πήρε ο ύπνος με το βιβλίο στο χέρι. Έφυγε το αεροπλάνο, με φώναζαν απ' τα μεγάφωνα και εγώ δεν άκουγα. Κάποια στιγμή άνοιξα τα μάτια μου, κοίταξα το ρολόι μου και άρχισα να τρέχω αλαφιασμένη. Η συνοδός εδάφους με ήξερε με το μικρό μου τόσες πολλές φορές που με είδε και τόσα ταξίδια. «Κυρία Δέσποινα πού είσαι; Το αεροπλάνο έφυγε». Μόλις το είπε κατέρρευσα. Μετά από πολλά, μου διευθέτησαν να έρθω με Ολυμπιακή στις 5:30 το πρωί για να προλάβω. Τώρα πια, βλέποντάς το από απόσταση γελώ. Τότε κόντεψα να πάθω εμβολή. Στη ζωή μου, σε ό,τι αφορά το θέατρο, την τηλεόραση, και γενικότερα τις δραστηριότητές μου τις καλλιτεχνικές, υπήρξαν πολλά τέτοια».

«Είναι σπουδαία ηθοποιός... Αυτό όμως είναι γνωστό για τη Δέσποινα. Είναι μια σπουδαιότερη φίλη. Είμαστε πάντα κοντά η μια στην άλλη. Και πάντοτε νοιάζομαι. Όπως κι αυτή...». **Τζένη Γαϊτανοπούλου, ηθοποιός**

Και η καλύτερη ώρα της μέρα της; Ποια είναι; «Το βράδυ, όταν γυρίσω σπίτι. Θα κάνω το ζεστό μου το μπανάκι, θα βάλω τη ρομπίτσα και τις παντοφλίτσες μου. Θα παίξω με το σκυλάκι μου, ένα μπασταρδάκι που βρήκα στον δρόμο, θα κάτσω στην πολυθρόνα μου, ο Στέλιος κάθεσαι ήδη στη δική του, θα πούμε τα της ημέρας μας και θα δούμε αθλητικά. Έχω λατρεία με το τένις και το ποδόσφαιρο! Λατρεία μεγάλη. Μετά θα δούμε την κόρη μας στο σίριαλ να την καμαρώσουμε, θα κρατήσω λόγια του Στέλιου γιατί έχει το δικό του σίριαλ, θα μιλήσουμε με τον γιο μας».

Αλήθεια, το τέλος το σκέφτεται; **«Τα τελευταία χρόνια σκέφτομαι ότι λιγότεψαν τα κεριά μου τα αναμμένα. Θα έρθει το τέλος κάποια στιγμή. Σε δέκα χρόνια; Σε δύο χρόνια; Αύριο; Ποιος ξέρει; Η αλήθεια είναι πως ήθελα να ζήσω κάμποσα χρόνια. Να χαρώ τα παιδιά μου, τα εγγόνια μου. Είμαι ευτυχισμένη απ' όσα προηγήθηκαν. Ό,τι έκανα δεν ήταν πέρα απ' τα όνειρά μου. Χόρτασα και την τέχνη μου και την οικογένειά μου, αν και έχασα κομμάτια απ' τη ζωή των παιδιών μου. Απ' την άλλη, κάναμε το θέατρο εδώ. Εμείς το στήσαμε, εμείς ήμασταν ο πυρήνας. Και δεν μπορώ να μην είμαι περήφανη. Αυτά μας έδιναν ένα τέτοιο γκελ, γι' αυτό δεν ένιωσα ότι άφησα κάτι στη μέση για να έρθω στην Κύπρο. Εντίμως το λέω αυτό».** Με κοιτάει στα μάτια. «Η δουλειά του θεάτρου

βέβαια δεν μένει. Οποιοσδήποτε άλλος καλλιτέχνης αφήνει κάτι πίσω του. Ο συγγραφέας τα βιβλία του. Ο ζωγράφος τους πίνακές τους. Ο σκηνοθέτης τις ταινίες του. **Σε μας η κάθε παράσταση είναι και η τελευταία. Μετά από 50 χρόνια ποιος θα με θυμάται; Και 'γω καυχιέμαι ότι είμαι ηθοποιός του θεάτρου. Άρα η υστεροφημία μου ολίγον με ενδιαφέρει.** Όταν κάθομαι στην πολυθρόνα μου και κάνω την αναδρομή μου, και διαλογίζομαι πάνω σε αυτή την πορεία της ζωής, σκέφτομαι ότι δεν έχω παράπονο φίλε. Σε μια τέτοια διάρκεια ζωής θα περάσεις και τα καλά και τα κακά. Ευτυχία, δυστυχία, ευχάριστα, δυσάρεστα. Αυτή είναι η ζωή, έλεγε και η Μοντ. Γελάς, κλαις, γελάς, κλαις. Αυτή είναι η ζωή». Έτσι τέλειωνε και η δεύτερη πράξη στο «Χάρολν και Μοντ».

*** Η παράσταση “Τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός” ανεβαίνει στο Σατιρικό Θέατρο κάθε Σάββατο και Κυριακή. Για πληροφορίες και κρατήσεις 22312940, 22421609.**

Φωτογραφίες: Μαρίνα Σιακόλα (Αρχείο περιοδικού ΟΜΙΚΡΟΝ)

Από το «ΦιλGood*»

Πηγή:like.philenews.com